

„A színházban látott? — kérdeztem. — Melyikben?”

„Az operában — felelte Horváth — a „Mannon“-t játszották.”

„Maga ott volt?!!”

„Nagyságos asszonyom el is rohant mellettem — felelte Horváth — de annyira sietett, hogy nem mertem megszólítani.”

„Bizony, én nem ismertem volna meg. Tíz év óta nem láttam és azóta szakállt növesztett.

„Hja, hja... nagyon megváltozik az ember tíz év alatt”, sóhajtott Horváth. „Remélem már nem haragszik rám azért az éretlen csínyért? Voltaképp emiatt jöttem. Bocsánatot akarok kérni azért, amit tíz évvel ezelőtt elkövettem és amit most érett ésszel, az élet teljes ismeretével nagyon röstellek.

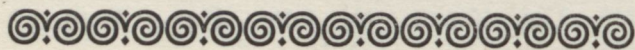
„Meg van bocsátva”, feleltem. De... pardon... engedje meg, hogy bemutassam Önöket egymásnak.

Még hallottam, amint a két ember bemutatkozik:

„Horváth Pál”.

„Izsépy”.

Átsiettem a szomszédszobába, levettem magam a pamlagra és nem tudtam, hogy sirjak-e vagy nevessek... Felelj most te nekem: mit tettél volna az én helyemben?

Úram a jussomat...

Irta: Peterdi Andor.*)

Úram, a jussomat mind elprédálom,
Öregségemre semmim se marad;
Eltékozlom vidoran, léhán,
Meddön, az én szép nyaramat.

Pár nótát ültetfél meleg szivembe,
És néhány álom volt útravalóm,
Így indult az élet-vizekre
Az én bús, fekete hajóm.

S mire kikötök egy sugaras partra,
Nem marad semmim. Én koldus leszek,
De dalaim majd zsongva szállnak
A hullámos vizek felett...

*) Most megjelent könyvéből.

Kár a tavaszért...

Irta: Szász Menyhért.

Kis regény, nagy szerelemről.

I.

Nagy Péter az ablaknál állott. Az ablak előtt valami lompos kis cseléd rázott egy tüzes vasalót. A szép, fehér hamu lassan, himbálva szállt le a harmadik emeletről.

Nagy Péter tudta már, hogy a lány, Ekker Mária, a lány, akit ma délutánra vár, akit egy szóra vár még, az — menyasszony.

Nagy Pétert, a művészt én védeni vagyok kénytelen. Az életben a nagy tragikumokat, a letöréseket kereste mindig. És mindig elkésett, ahol idejében jöhetett volna. És most, Nagy hogy újra elkésett, hogy újra letört, egy szóra várt még...

Ajtónyikorgást hallott. Megfordult. A küszöbön lehajtott fejjel ott állt a lány. Péter eléje ment és megfogta a kezét... Aztán a lány leült.

A kis, udvari szobába lomhán belopódzott a délutáni árnyék. Az óra halkán ütött ötöt.

„Kezdjük el”, szólott lágyan Péter.

„Igen.”

„Tulajdonképpen nem is tudom, mit mondjak. Vártam és tudtam, hogy elfog jönni. Örülök... Ez olyan búcsúzás féle lesz, olyan leszámolás. Nem tudom.”

A lány okos szemeit Péterre emelte. Egy darabig hallgattak. Aztán a férfi törten beszélni kezdett.

„Sok ilyen csendes délután szaladt el. Sok csendes dal... És kár, hogy most megy el. A sok apró öröm megbosszulja magát. Beszéljen nekem róla valamit. Milyen férfi?”

„Szép — válaszolt halkán Ekker Mária — és azt hiszem, hogy fog tudni vezetni az életutakon.

Elhallgattak. A lány szomorúan mondta:

„Mondjon valamit.”

„Szeretem” — szólott halkán Péter és ránézett... Aztán ő mondta:

„És magának nincs semmi mondani valója?”

„Nincs.”

„Ami mondana, az csak egy pillanat.”